

Páter Gabriel

Vznešené povolanie

(Nedeľa Dobrého Pastiera)

Povolanie, ktoré je najkrajšie a najpotrebnejšie zo všetkých... a predsa oň klesá v našej dobe záujem. Mám na mysli kňazské alebo rehoľné povolanie.

Niekoľko by mohol namietat': ale, kto by potom rodil deti, keby neboli otcovia, keby neboli matky. A má pravdu, kto takto hovorí. Bez otca a bez matky niet života! Lenže ak veríme, že okrem prirodzeného života existuje aj život nadprirodzený, tak potom ani tu nesmú chýbať otcovia a matky... Lebo ak ich nebude, nebude nadprirodzeného života. A práve kňazi a aj Bohu zasvätené osoby sú otcami a matkami, ktorí plodia ľudí pre nadprirodzený život. Rehoľníci/rehoľníčky modlitbami a obetou svojho života a kňazi skrze sviatosti.

V týchto dňoch (počas svätých omší v týždni) sme viackrát počuli inak známe Ježišove slová: „Nik nemôže uzrieť Božie kráľovstvo ak sa znovu nenarodí z vody a z Ducha“ (Jn 3); to je slovo o nevyhnutnosti sviatosti krstu a birmovania. A potom druhé slovo o nevyhnutnosti požívania chleba života: „Ak nebudete jesť telo Syna človeka, nebudete mať v sebe život“ (Jn 6). No a tento chlieb života môžu sprítomňovať tu na zemi iba tí, ktorí prijali kňazskú vysviacku.

Pre náš život, pre jeho zdarné fungovanie, je nevyhnutné, aby existovali Kristovi kňazi. Okrem spomenutých sviatostí sú to oni, ktorí veriacich živia i slovom života. A tak ich vedú na pastviny života, lebo aj tu je pravda, čo povedal Najvyšší Pastier, Ježiš Kristus: „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mt).

Pán Ježiš si raz povzdychol, a tento jeho vzdych je stále aktuálny: „Pozrite sa na tie lány obilia, koľko ho je! Ale robotníkov, ktorí by ho mohli zožať, a obilie pozvážať do sýpky je málo... Proste preto Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu!“ V povzdychu Pána Ježiša je smútok nad tým, že je nedostatok duchovných povolaní... Preto nabáda tých, ktorí si želajú, aby ich bol dostatok, aby sa modlili k Bohu a prosili o duchovné a kňazské povolania. Oni sú totiž ovocím dvojakej reality: Jednak sa duchovným

povolaniam darí tam, kde sú zdravé kresťanské rodiny... a potom sú ovocím modlitieb veriacich.

Túžime po nadprirodzenom živote?...

Bez neho však nefunguje dobre ani život prirodzený, lebo bez neho je aj tento život postavený na hlavu... Tak sa snažme o oživenie našich kresťanských rodín. Osvojme si znovu mentalitu, ktorú mali naši starí rodičia, keď sa nebáli darovať svoje dieťa Bohu... Dnes totiž aj tu – ako všade inde – vládne duševná schizofrénia; prevažná väčšina kresťanov sa totiž modlí asi takto: „Pane, daj nám duchovné povolanie, len ťa prosíme, aby to nebolo z našej rodiny.“ Na rehoľné a kňazské povolanie sa pozerá ako na niečo menejcenné!... Je to následok doby. Doby, ktorá duchovné hodnoty a veci odsunula ad acta, ako vec vybavenú, ktorá už nie je v dnešnej dobe aktuálna. A my, veriaci, si ani neuvedomujeme, ako sa vezieme vo vleku tejto od Ducha vyprázdnenej mentality.

Ja som sa rozhodoval pre kňazské a rehoľné povolanie z týchto dôvodov:

1. Ak chceš byť dokonalý... teda jeden z motívov bola túžba po osobnej dokonalosti
 - veď človek vo svete je zavalený mnohými starosťami...
 - rehoľa poskytuje vzdelávanie sa v duchovnej oblasti...
2. Aké sú krásne nohy posla, ktorý ohlasuje radostnú zvesť. Druhý hlavný motív bola túžba zdieľať sa s radostnou zvesťou, ktorú som objavil
 - ako keď kuchárka navarí niečo chutné...
 - motív pre kňazské povolanie...
3. Túžba šíriť Kristovu lásku. Nič na svete nemá takú cenu, ako dať iným možnosť spoznať Kristovu lásku...
 - telesne postihnuté deti
 - narkomani
 - ubití veriaci ľudia

Mnohé povolania sú krásne a potrebné. Ale jedno prevyšuje všetky: kňazské povolanie, resp. byť Bohu zasvätenou osobou.

V Egypte vyhubil prvorodených od človeka až po zvery.

Znamenia zosla, zázraky všelijaké do tvojho stredy, egyptská zem, na faraóna, na sluhov jeho. Mnohé On pobil národy a pozabíjal kráľov premocných: amorejského kráľa Sichóna a básánskeho kráľa Oga a všetky kanaánske kráľovstvá. Dedičstvom dal ich krajiny, dedičstvom ľudu Izraela.

Ó Pane, naveky potrvá Tvoje meno, po všetky rody Tvoja pamiatka. Hospodin sám si bude súdiť ľud a zľutuje sa nad svojimi sluhami.

Pohanské modly sú iba striebro, zlato, len číre dielo ľudských rúk. Ústa majú, a nehovoria, oči majú, a nevidia, uši majú, a nepočujú a z hrdla nevyjde im dych. Tí, ktorí urobili ich, príde čas, podobní im budú a každý, kto v ne uverí.

*Dobroreč Pánovi, dom Izraela!
Dobroreč Pánovi, Áronov dom!
Dobroreč Pánovi, Léviho dom!
Dobroreč Pánovi,
kto sa Ho bojíš!
Požehnaný je Hospodin zo Siona,
čo sídli v Jeruzaleme!*

Ja im dávam večný život

Štvrtá veľkonočná nedeľa v roku C (Jn 10, 27-30)

„Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony idú za mnou. Ja im dávam večný život... Otec, ktorý mi ich dal, je väčší od všetkých a nik ich nemôže Otcovi vytrhnúť z ruky.“

Jednou z úloh pastiera, ktorú si väčšinou neuvedomujeme, je chrániť ovce pred zlodejmi a dravou zverou. Pán sa najviac prístavuje práve pri tomto aspekte, najmä ak prejdeme z podobenstva do reality duchovného boja, kde všetko, čo nám Boh vo svojej добрote tak štedro ponúka je zároveň tak silno ohrozované. Ježiš nás berie ako ovce - deti, ktoré mu zveril Otec. Jeho vzťah ku nám je zároveň vzťahom k Otcovi a teda vernosťou a láskou do krajnosti. Chráni nás a zachraňuje tým, že nás vykupuje. No i tieto prejavy maximálnej starostlivosti a lásky sú ohrozované - nie tak silou Zlého, ktorého premohol, ale silou našej slobody, v ktorej neraz márnотratne odmietame ponuku vykúpenia a dobrodenia pokrmu a živej vody otcovského domu. Ježiš v úzkosti či neodmietneme túto jeho starostlivosť, či si svoju slobodu nedáme ukradnúť tým, ktorý je „luhár a vrah od počiatku“, nás vkladá do rúk Otca. My môžeme svoju veľmi krehkú slobodu odovzdávať do rúk Otca i Syna. Dávať sa mu, aby nás nikto nevytrhol. To je najistejšia poisťovňa pred silou vlastnej slabosti.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Dnešný program: Dnes je zbierka na seminár. Nech Vám Pán odmení Vašu štedrosť.

Popoludní je pobožnosť za kňazské povolania.

V sobotu 23. apríla 2016 sa na Hrade Devín uskutoční národná slávnosť pri príležitosti 180. výročia výstupu štúrovcov na Devín. Svätú omšu o 11.00 hod. bude slúžiť otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský.

Svätý Otec František vyzval veriacich, aby vo všetkých európskych kostoloch prejavili svoju solidaritu s ťažko skúšanou Ukrajinou prostredníctvom špeciálnej finančnej zbierky. Uskutoční sa budúcu nedeľu 24. apríla 2016 pri všetkých svätých omšiach. Vyzbierané peniaze bude Pápežská rada Cor unum najmä prostredníctvom rehoľných komunit bez rozdielu poskytovať tým, ktorí to najviac potrebujú.

Na nedeľu 1. mája 2016 popoludní sa pripravuje púť vo svätyni v Báci v šamorínskom dekanáte. Celý program púte bude v slovenskom jazyku. Už teraz Vás pozývame začať mariánsky mesiac máj prechodom Bránou milosrdenstva spolu s našimi otcami biskupmi na pútnickom mieste v Báci. Bližšie informácie o púti sú uvedené na plagáte na výveske.

Ani pre odmenu, ani zo strachu

Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania (Jn 14, 15).

Dnes sa už za to hanbím, ale bolo to tak. So sestrou sme v istom období podlo vydierali mladšieho brata:

„Pozri, ak máš mamičku aspoň trochu rád, tak ten riad utrieš!“ Nejaký čas to fungovalo, lenže on nebol hlúpy a čoskoro nás preukol. Vybavil si to s nami „ručne stručne“, ako to medzi súrodencami v tomto veku býva. Všetka česť, maminkine želania plnil ochotne a bez nášho vydierania i v dospelosti, až do jej smrti.

Pane,

chcem zachovávať tvoje prikázania a plniť tvoju vôľu nie kvôli odmene, ktorú sľubuješ, ani zo strachu z trestu, ani z obavy, že niekto striehne na každé moje zlyhanie, aby tým ospravedlňoval svoje hriechy. Chcem tvoje prikázania zachovávať a tvoju vôľu hľadať a plniť z jedného jediného dôvodu: z lásky k tebe, pretože ty si všetko svojou láskou začal a svojou láskou udržuješ. Ja sa len pokúšam na tvoju lásku odpovedať. Na to ale nevyhnutne potrebujem tvojho Ducha Svätého! Prosím, daj mi ho v miere potrebnej na dosiahnutie cieľa - svätosti.

Marie Svatošová „Tvakdom viery“

Sväté omše po 4. Veľkonočnej nedeľi - (C)

19.IV. utorok

18:00 Za Ľ Máriu Gašparovičovú (1. mesiac od smrti)

20.IV. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

21.IV. štvrtok

18:00 Za Ľ z rodiny Spevákových

22.IV. piatok

18:00 Za Ľ Máriu Plevčíkovú, manžela Štefana a rodičov

23.IV. sobota

08:00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

24.IV. 5.Veľkonočná nedeľa - C

08:00 Za Ľ Vieroslava Jurčoviča

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:30 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

18.IV. pondelok	Sv. Antúza, panna
19.IV. utorok	Sv. Lev IX., pápež
20.IV. streda	Sv. Anicét, pápež
21.IV. štvrtok	Sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi - Esp
22.IV. piatok	Sv. Soter, pápež
23.IV. sobota	Sv. Vojtech, biskup a mučeník - Sp

Obetovanie Ježiša v chráme

„Keď uplynuli podľa Mojžišovho zákona dni ich očisťovania, priniesli ho do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v Pánovom zákone:

„Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi, a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, pár hrdličiek alebo dva holúbky“ (Lk 2, 22 - 24).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, ako Matka svätej lásky ochotne plní predpis Božieho zákona. Boh nariadil, aby rodičia predstavili svoje dieťa v chráme a aby pritom obetovali dva holúbky.

Všimni si, že dva holúbky, ktoré obetovali Pánovi, symbolizovali dve prirodzenosti Boha-Človeka: božskú a ľudskú. Boh Otec chcel, aby sa takáto obeta prinášala celé stáročia predtým, než Boží Syn prišiel v ľudskom tele, a preto sa v Izraeli tento obrad vykonával až do určeného času - až do príchodu jednorodeného Božieho Syna.

Ani ty nemôžeš darovať Bohu nič cennejšie než svoje srdce, rozum, vôľu i pamäť a obetovať ich pri svätej omši spolu s Ježišom, Synom lásky. A ak sa ti zdá, že pre svoju úbohosť a duchovnú vlačnosť nie si hodná prijať Eucharistiu, obleč sa do Ježišových zásluh a čností. Takto sa obetuj spolu s Ježišom. Boh vtedy prijme tvoju obeť a tvoj dar mu bude príjemný a vzácny.

Ako málo som dosiaľ čerpala z tohto daru! Ježišu môj, ako málo som ti dôverovala, ba stále ti dostatočne nedôverujem, a preto zostávam chudobná a biedna!

II. Rozjímaj o výnimočnej pokore Matky lásky. Hoci bola pannou pred pôrodom a zostala ňou aj po pôrode, ochotne sa ide očistiť podobne ako všetky ostatné ženy.

Pozri, ako sa zrieka samej seba, ako sa zahaľuje do pokory. Pozri, ako miluje to, čo je malé, a ako sväto pohľadá sama sebou. Pozri, ako sa skrýva v Bohu a do ticha zahaľuje úžasné dary i milosti, ktoré dostala. Podobne ako jej syn skrýva svoju veľkosť a zahaľuje sa do poníženosti. Skrýva sa v Bohu a chce, aby jej krásu, čistotu a nepoškvrnenosť videl iba on. Preto v nej Duch Svätý nachádza zaľúbenie a oslavuje ju týmito slovami: „Iba jediná je holubička moja, moja čistá... Celá si krásna, priateľka moja, a škvrny na tebe niet. „

Najkrásia a najčistejšia Matka, vypros mi túto nádhernú čnosť, aby som sa páčila Bohu a aby som bola krásna v jeho očiach. Doteraz som žila celkom inak než ty: bola som pyšná, a preto som sa vyhýbala všetkým situáciám, ktoré by ma mohli ponížiť. Nedokážem sa pokoriť ani pred svojimi predstavenými a ak ma upozornia alebo napomenú pre moje chyby, hneď sa rozhorčujem a strácam pokoj. Vo svojej tvrdosti sa nedokážem pokoriť pred svojim bližným, pretože ma zaslepuje pýcha, ktorá sa ma snaží presvedčiť, že mám vždy pravdu a že všetci sú voči mne nespravodliví. Nevidím zlo, ktoré je vo mne, pretože pýcha ma okráda o jasné svetlo pravdy.

Moja nedokonalosť ma zahanbuje a úprimne ju ľutujem. Prečistá Matka, chcem sa zmeniť a nasledovať tvoj príklad.

Všade okolo nás zaznieva ľudské slovo, ľudská reč. Doma na stole máme porozkladané noviny, časopisy, rôzne knihy...

V televízii, v rozhlase sú denne pripravené stovky programov, stačí si len vybrať. Na internete si presne a rýchlo môžeme nájsť to slovo, ktoré práve potrebujeme a tak vieme hovoriť o najrozličnejších veciach, o vzniku sveta, človeka, o zemi...

Aj napriek tomu zostávame smädní po slove... Hľadáme ešte iné slovo, túžime ešte po inom slove. Po slove, ktoré už nie je len o veciach, svete, o človeku. Túžime po slove, ktoré je zdieľaním, po slove, ktoré je modlitbou, slove, v ktorom sa nám život vyjavuje. Hľadáme slovo, ktoré by nás živilo v našom vnútri, hrialo, zakladalo v nás oheň úcty, bázne, dôvery.

Slovo, ktoré je životom...

Slovo, ktoré je modlitbou...

Na Olivovej hore v Jeruzaleme stojí kostol s latinským názvom Pater noster. V objekte kostola je modlitba Otče náš, ktorú naučil Ježiš svojich učeníkov, zachytená na mramorových tabuliach približne v stoštyridsiatich jazykoch. Tieto tabule sú umiestnené na nádvori, chodbách i v samotnom kostole. Modlitba v slovenčine sa nachádza priamo v kostole. U nás v chrámoch, v srdciach znie:

Otče náš...

Modlitba úcty

Na svete je nás veľmi veľa ľudí. Ľudí rôznej farby pleti, očí, národností, reči. Ľudí bohatších i chudobnejších. Tieto rozdiely nás mnohokrát oddeľujú, stavajú oproti sebe, ponížujú.

Dnes sa však už nemôžeme utiahnuť niekde do kúta, kde by sme si mohli robiť, čo chceme. Navzájom sa potrebujeme. Vyžaduje to, aby sme si každý disciplinované a zodpovedne zastali svoje miesto, chránili ľudské práva a učili sa novému vzťahu človeka k človeku, k svetu.

Boh bol dlho predstavovaný ako prísny, trestajúci sudca, v lepšom prípade ako Boh zmluvy, akoby zmluvný partner, ktorý hovoril o právach a povinnostiach.

Ježiš predstavil svetu Boha ako Otca. Ježiš ukazuje jeho dôvernejšiu tvár. Boh je Otec, ktorý dbá i na povinnosti, ale je Otcom práve preto, že má rád, neodvolateľne rád. Boh ako najstarostlivejší otec. Boh ako najláskavejšia mama.

Láska je Boh.

Boh je Láska.

Otče náš.

Ján Sucháň „Otče náš“

„Aj Judáš Iškariotský si založil schránkovú firmu. Tváril sa, že býva na adrese apoštolov, ale srdcom podnikal ďaleko a kľamlivo.“

„Božie Milosrdenstvo - trvalá vernosť Stvoriteľa v jeho snahe vždy znovu navrátiť človeka k jeho pôvodnej identite. Identite čistého človeka.“

„Ježiš potrebuje takých svedkov svojej moci, ktorí ju nielen zažili na vlastné oči, ale o nej hovoria, aby o nej mnohí počuli na vlastné uši“

Príbeh na uzdravenie duše

Úvaha

Takto uvažovalo o Bohu desaťročné dieťa: „Jednou z hlavných úloh Boha je tvoriť ľudí. Robí tak preto, aby nahradil tých, čo zomreli, a stvoril ich toľko, aby sa dokázali postarať o veci tu, na zemi, Netvorí veľkých ľudí, len malé bábätká. Myslím si, že to tak robí preto, lebo sú menšie a dajú sa ľahšie stvoriť. Tak nemusí strácať svoj vzácny čas tým, že by ich učil rozprávať a chodiť. To nechá urobiť mamy a otcov. Podľa mňa to vymyslel dobre.

Druhou dôležitou úlohou Boha je počúvanie modlitieb. Boh všetko vidí a všetko počuje a je všadeprítomný, čo mu zaberie veľa času. Preto by sme ho nemali obťažovať a pýtať si od neho niečo, čo nám rodičia nechcú kúpiť.

Ateisti sú ľudia, ktorí neveria v Boha. Podľa mňa takí v našom meste nie sú, aspoň medzi tými, ktorí chodievajú do kostola.

Ježiš je Boží Syn. Dokázal všetky tie ťažké veci, napríklad chodil po vode a robil zázraky a snažil sa hovoriť o Bohu s ľuďmi, ktorí ho nechceli počúvať.

Teraz pomáha svojmu Otcovi tým, že počúva modlitby. Modliť sa môžeme vždy, keď sa nám zachce, a môžeme si byť istí, že Boh nás počuje, lebo si to zariadili tak, že jeden z nich dvoch vždy počúva.

Mali by sme chodiť pravidelne na hodiny náboženstva, lebo Boh je potom šťastný. A ak si niekto zaslúži byť šťastným, tak je to práve Boh. Nevynechávajte náboženstvo pre niečo, čo sa vám zdá byť zábavnejšie, napríklad výlet k moru. To je chyba.

Ak neveríte v Boha, a nie ste ateisti, budete veľmi opustení, lebo vaši rodičia s vami nemôžu ísť všade, ale Boh áno. Je dobré vedieť, že je vždy pri nás, najmä ak má niekto strach z tmy alebo ak nevie až tak dobre plávať a veľkí chlapi ho hodia do hlbokkej vody. Ale nemali by sme vždy myslieť len na to, čo môže Boh urobiť pre nás. Myslím si, že sem ma priviedol Boh a že ma môže odtiaľto vziať, kedy sa mu zachce. Preto verím v Boha.“

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Zamyslenia

Náš krst je dar a príkaz

Nový rok má za sebou už niekoľko dní. Ako sme na tom so svojimi dobrými predsavzatiami, to vie najlepšie každý

sám! Ešte sú živé alebo sa vyparili, odleteli, zabudlo sa na ne? Azda sme to s nimi ani tak vážne nemysleli. A možno sme si ani nedali predsavzatia... Veď načo?! Keď je človek v podstate sám so sebou spokojný, keď všetko beží normálne, vtedy si netreba nič predsavziať - alebo iba také maličkosti.

Ale predsavzatia, to sú zvláštne záležitosti. Podľa príslovia je nimi vydláždená cesta do pekla. Teda žiadne predsavzatia?

Keď si na záver romantického vianočného obdobia pripomíname krst Pána Ježiša, stretávame sa s človekom, ktorý nám hovorí niečo celkom iné. Podľa neho si nemáme dať iba pár predsavzatí, ale pozýva nás k novému životu. Jánovi Krstiteľovi, lebo o ňom hovoríme, ide o podstatné: o celý názor na život. Pýta sa tých, ktorí chcú prijať krst pokánia, či Boh je skutočne stredobodom ich života. Záleží mu na tom, aby človek nemal dôveru v pozemské skutočnosti, ale v Boha, aby si vážil blížneho a konal spravodlivo. Krst je pre Jána vonkajším znakom životného prelomu.

Ježiš sa dáva Jánovi pokrstiť, ale on nepotrebuje životný prelom. Preto to Ján najprv odmieta, ako hovorí evanjelista Matúš: „Ja by som sa mal dať tebe pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne?“ (Mt 3, 14). A predsa Jánov krst má aj pre Ježiša veľký význam. Je to začiatok jeho verejného účinkovania, ktoré potvrdzuje Duch Svätý a Otcov hlas: „Toto je môj milovaný Syn“ (porov. Mt 3, 17). Odvtedy začína Ježiš kázať a zhromažďovať učeníkov. Na konci svojho vykupiteľského poslania dáva svojim učeníkom príkaz krstiť.

A v čom spočíva podstatný rozdiel medzi Jánovým krstom a krstom, ktorý prikázal Ježiš? Pri Jánovom krste je vonkajším znakom obrátenie vlastnými silami. Ježišov krst je naproti tomu v prvom rade znakom toho, čo Boh robí pre nás - že nás považuje za svoje deti: „Ty si môj milovaný syn, ty si moja milovaná dcéra, teba som si vyvolil.“ Toto Otcovo slovo platí analogickým spôsobom aj pre nás, lebo sme Ježišovi bratia a sestry.

Kazateľ Rudolf Haderstorfer sa v jednej svojej kázni priznáva, ako sa mu nedávno snívalo, že opäť je žiakom a má skladať skúšku. Ale o oblasti, z ktorej mal byť skúšaný, nemal ani najmenšie tušenie. Keď už vôbec nevedel, čo má robiť, prišiel učiteľ a potichu mu povedal: „Nemusíš mať strach, sadnem si k tebe.“ Trvalo celé minúty, kým sa úplne spotený zobudil a uvedomil si, že má študentské roky dávno za sebou a že už nemusí skladať žiadne takéto skúšky.

Pravda, nie je to celkom tak. Pred nami je ešte jedna veľká skúška - skúška nášho života. Rozhoduje sa v nej o všetkom. Musíme vydať zo seba všetko, aby sme ju zložili. Ale vieme, že iba vlastnými silami to nedokážeme. Náš strach je oprávnený, môžeme sa však k tomu postaviť podobne ako v spomínanom sne: rozhodujúce slovo povie Kristus, ktorý sníma hriechy sveta aj naše nedokonalosti a vinu, ba vidí aj našu ochotu byť verní svojmu krstu. Je to predsavzatie na celý život, ktoré si chceme pri príležitosti Ježišovho krstu znova obnoviť.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku